

[Grethe Philip.]

søger, hvad der passer bedst ind i den aktuelle samfundsøkonomi, hvordan en øget social udgift på dette område vil komme til at påvirke lønninger, priser, vores valutaunderskud m. v. Endelig er der jo de finansielle aspekter i sagen, som har en nær tilknytning til det samfundsøkonomiske, spørgsmålet om, hvem der egentlig skal betale denne sociale udgift, hvem der skal sætte sit forbrug ned, hvis nogle grupper skal sætte deres forbrug op, og hvordan hele dette skal administreres.

Jeg kan af gode grunde, når vi tager taletiden i betragtning, ikke komme dybere ind på alle disse aspekter, men jeg vil meget henstille, at man i den videre debat tager hver af disse ting op og ikke nøjes med at se det ensidigt fra ét eller to af disse aspekter.

Jeg vil gerne først komme med nogle grundlæggende synspunkter fra det radikale venstres side. Vi har ved oprettelsen af den sociale pensionsfond skabt visse forventninger hos pensionisterne, det er givet, det hører man rundt om i debatten. Men jeg må hævde, at vi har ikke givet dem nogen ret til en forbedring, som de kan påberåbe sig. Enhver udvidelse af den offentlige sektor, af de offentlige sociale ydelser, må hvile på en prioritering af behovene hos forskellige sociale grupper og hvile på en aktuel vurdering af de økonomiske muligheder for en udbygning. Fremtidsperspektivet, når vi ser på Danmark, er jo ikke som i de glade 1960'ere. Vi kan ikke forvente en årlig vækst på 4 pct. i vort samlede produktionsresultat målt i værdi. Jeg havde indtrykket af, at fru Tove Jørgensen her var meget optimistisk, da hun talte om, at produktionen steg og steg. Ja men ikke når vi ser på bytteforholdet med andre lande, ikke når vi ser på fremtidsperspektiverne. Vi må regne med, at væksten er yderst begrænset, hvis der overhovedet er nogen vækst.

Jeg mener også, vi skal tage med i betragtningerne, hvad jeg tror hr. Palle Simonsen var inde på, at der sker forskydninger i befolkningens aldersfordeling. Vi ved allerede nu, at en større del af befolkningen kommer til at tilhøre de gamle aldersgrupper, og vi hørte forleden dag om, at de gamle over 90 år formodentlig vil fordobles i antal inden for ganske kort tid. Og det er jo navnlig dem, der har de store omsorgsbehov.

Det er også for os et vigtigt synspunkt, noget vigtigt at tage hensyn til, at der er mange andre

sociale behov, der trænger sig på. Vi taler tit herinde om særforsorgen, om åndssvageforsorgen, og det er desværre med god grund. Jeg synes også, at familier med småbørn efterhånden er blevet behandlet nok så hårdt og trænger til en støtte inden for en nærmere fremtid. Vi ved, at der er et behov inden for uddannelsessektoren. Jeg ved, at der arbejdes med problemer omkring uddannelsesstøtten. Der er altså mange ting, der presser på, og jeg vil da ikke mindst anbefale, at socialministeren, når hun tænker på mulighederne for at udvide inden for sin sektor, taler med undervisningsministeren for at få afstemt, hvordan disse ønsker kan passes ind inden for samme ramme.

Men når jeg har sagt alt dette, så vil jeg gerne understrege, at det radikale venstre mener, at der blandt folkepensionisterne er grupper, som hører til de svageste stillede i samfundet, og som trænger meget hårdt til en forbedring. Vi vil derfor prioritere en forbedring af forholdene, i hvert fald for visse grupper af pensionister, meget højt. Derfor er vi også villige til at gå ind i en positiv forhandling med regeringen om visse forbedringer, men det er for os særligt de svageste folkepensionistgrupper, der interesserer os. Vi vil være meget optaget af, at de ting, vi sætter ind med, navnlig bliver af værdi for de svageste grupper.

Det er også et afgørende synspunkt for os, at forbedringer af pensioner ikke må svække de offentlige budgetter. Vi har netop for et par dage siden behandlet socialministerens forslag om en forbedring generelt af pensionerne i forbindelse med de nye overenskomstaftaler. Det radikale venstre kunne tilslutte sig ministerens forslag. Vi mente, det var rigtigt og en fortsættelse af den linje, vi har lagt tidligere. Men vi skal da ikke glemme, at der herved med et enkelt slag gik noget i retning af 500 mill. kr. ud af statskassen. Det er altså ikke småbeløb, vi allerede har givet frit løb for. Og vi må sige, at for hver krone, der gives ud til pensioner, skal der skaffes dækning under en eller anden form. Det er jo en illusion at tro, at vi har nogle frie penge til rådighed, at der ligger en opsparat pensionsfond, som vi uden videre kan bruge af. Det gør der ikke. Hvis pensionisterne skal have adgang til et større forbrug – og det mener vi altså i et vist omfang de skal have – så må vi også gøre os klart, at der er nogle andre grupper, der til-